

Zielsliefde

Liefde met een missie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 428 9

1e druk 2022

© 2022, Mika Vogelenzang

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Schilderij omslag: Marga Scherpenzeel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Zielsliefde

Liefde met een missie

Mika Vogelenzang

Opdracht van de voorouders

“Het is tijd dat jullie gaan vertrouwen op de aanwezigheid en kracht van jullie liefde. Die liefde is echt en zal niet meer verdwijnen.

Jullie hebben gezien hoe jullie in een vorig leven uit elkaar zijn gerukt.

Jullie hebben de pijn daarvan opnieuw doorleefd.

Het is nu tijd om die pijn los te laten.

Gebruik de kracht van jullie liefde als een scheppende, creatieve kracht.

Laat de angst voor de pijn deze kracht niet in een destructieve kracht veranderen. De pijn is niet van dit leven.

Jullie zijn in dit leven samengebracht om verder te gaan waar jullie gebleven waren. Vertrouw daarop!

En als je twijfelt, keer dan naar binnen en kom bij ons.

Wij zullen er altijd voor jullie zijn.”

Woord vooraf

Welkom lieve lezer. Het boek dat je in handen hebt, is de spirituele biografie van twee mensen, een man en een vrouw, wier jarenlange vriendschap zich onverwacht en tot hun grote verwondering ontpopte tot een diepe zielsliefde. Dit zette hun overtuigingen en hun levens volkomen op zijn kop, te meer daar zij allebei al een relatie hadden. Maanden van intense verwarring en vele kritische vragen volgden. Want hoe kon het bestaan dat zij, om hun spirituele verlangen en missie – anderen te helpen en begeleiden in de overgangstijd waarin we momenteel leven – te volgen, dit alleen maar konden bereiken door twee mensen van wie zij hielden veel pijn en verdriet te doen? Toch, alle twijfels ten spijt, leidde hun pad maar in één richting, die van ‘samen’.

Het verhaal van hun zielsliefde-reis staat opgetekend in dit boek, met de volledige rollercoaster van emoties die zij daarbij ervoeren. Je zult lezen over de pieken van hun zich dagelijks verdiepende liefde, maar ook over de diepe dalen van de scherpe pijn die ermee gepaard ging. Zowel de lichtkant als de schaduwzijde van hun keuzes wordt belicht. Dit maakt het een openhartig en kwetsbaar verhaal, geschreven en gepubliceerd om herkenning te bieden aan jou. Zev en Kaja zien namelijk om zich heen dat het samenkomen met de zielsgeliefde in deze tijd steeds vaker voorkomt, maar ook dat het proces waar je vervolgens in belandt vaak niet begrepen wordt door de naaste omgeving.

Zev en Kaja hebben dit proces ervaren als een snelweg naar spirituele bewustwording, die hen uiteindelijk thuisbracht in zichzelf en bij elkaar. Van meet af aan was het duidelijk dat hun liefde de persoonlijke dimensie oversteeg. Het was en is liefde met een missie, bedoeld om de Liefde in de wereld naar een hoger plan te helpen tillen. Zij weten zich lichtwerkers die samen met vele anderen hun licht laten schijnen, en op die manier een bijdrage leveren aan de totstandkoming van de Nieuwe Tijd. Daarom wordt deze vorm van zielsliefde ook wel *‘nieuwetijds liefde’* genoemd.

Voordat je begint aan dit bijzondere verhaal moet het volgende worden gezegd:

Het boek is geschreven vanuit de ik-persoon van Kaja. Haar dagboekfragmenten en haar verlangen om ooit een boek te schrijven, hebben de basis gevormd voor het hierna volgende verhaal.

Omwille van hun naasten, die genoemd worden in dit boek, en vanuit speciale zorgvuldigheid omtrent de privacy van hun voormalige partners hebben alle betrokkenen een fictieve naam gekregen en is hun verhaal, waar aan de orde, in een andere situationele context geplaatst, of is die juist geheel weggelaten.

Zev en Kaja hebben het grootste respect voor de manier waarop hun partners in staat zijn geweest hen los te laten om de weg te vervolgen die zij als enig mogelijke zagen. Het is nooit hun intentie geweest om hen op welke manier dan ook te schaden of verdriet te doen. Dat zij dit niet konden vermijden, en hoe dit pijnlijke besef hun proces beïnvloedde, loopt als een rode draad door hun verhaal.

Mika Vogelenzang

Januari 2021

Ik, Kaja, heb altijd al een boek willen schrijven, maar nooit wist ik waarover. Tot ik volkomen onverwacht werd gegrepen door een zielsliefde zó diep en overweldigend dat ik voelde: dit is een verhaal dat geschreven wil worden. Hier gaan meer mensen iets aan hebben. En zelfs als dat niet zo zou zijn, dan helpt het ons hopelijk om enige orde te brengen in de chaos van ons hart. Geeft het de stortvloed van gedachten en gevoelens een plek, en daarmee bestaansrecht.

Het verhaal van onze liefde zal al doende worden verteld. Op het moment dat ik dit schrijf, zijn we samen pas drie maanden onderweg op dit pad en hebben we nog geen idee waarheen het ons zal leiden. Al zeven jaar zijn we spirituele maatjes. Zo noemden we elkaar totdat die benaming ineens verre van toereikend (b)leek. Hoe kon ons gevoel voor elkaar zo radicaal veranderen?

En wat zijn we nu dan? Geliefden. We kunnen het niet anders noemen. Verbonden door onze indianenvoorouders in een ritueel van handvasten. Het voelt als een heilig huwelijk, een spiritueel huwelijk met een hoger doel. Maar dat is in die andere dimensie waartoe we samen toegang hebben.

In deze aardse realiteit hebben we allebei een partner van wie we houden, wonen we samen en leiden we ieder ons eigen leven. Het is alsof er twee parallelle werelden zijn, onverenigbaar met elkaar. Dat zorgt voor verwarring, pieken en dalen, elkaar missen en niet weten hoe nu verder.

Dit boek is het reisverslag van onze zielsliefde, bestemming nog onbekend. We worden in dit proces geleid door onze indianenvoorouders, over wie later meer.

Moge jij, die dit leest, herkenning vinden in ons verhaal. En ontdekken dat het beleven van zielsliefde boven alles een prachtige, diep spirituele, en met niets anders te vergelijken ervaring is.

Op weg naar een Nieuwe Tijd

Er wordt de laatste twintig jaar veel geschreven over de komst van een Nieuwe Aarde en een Nieuwe Tijd, het Aquariustijdperk. Een tijd met liefde en vrijheid als kernwaarden, waarin we weer in harmonie en verbinding met onszelf, met elkaar en onze aarde leren leven. Ik heb verlangend naar deze tijd uitgekeken. Ik was veel te gevoelig voor de hardheid van de westerse samenleving, en heb me vaak eenzaam en onbegrepen gevoeld. Zeker als kind vond ik het leven op aarde moeilijk. Ik was angstig en had terugkerende nachtmerries die ik niet met mijn ouders deelde. Ik ontdekte pas veel later dat het herinneringen uit een ander leven betrof. Daarnaast had ik regelmatig een intens gevoel van heimwee naar een andere plek die ik niet kon duiden. Maar ook later in mijn werkzame leven als verpleegkundige in de psychiatrie en later in de wijkverpleging had ik moeite om me staande te houden. De druk was snel te groot, de prikkels te veel. Hoewel ik zeker goed was in mijn werk, maakte het me uiteindelijk ziek.

Daarom verslond ik de boeken die over de Nieuwe Aarde geschreven werden. Het was alsof ze me riepen. Ze gaven me de kracht om vol te houden. Mijn worsteling zou een doel gaan krijgen, en ik een missie, een rol in het vormgeven van de Nieuwe Tijd. Daar hield ik me aan vast. Bij een van die boeken kreeg ik een koelkastmagneet met de tekst *“Ik breng licht in de wereld”*. Die hing ik zo dat ik er steeds weer naar kon kijken. De woorden werden een mantra die ik in gedachten herhaalde. En ik zei vaak 's morgens voordat ik ging werken: *“Laat me maar zien wat de bedoeling is.”*

Ik denk dat de geboorte van mijn oudste, Madelief, me voor het eerst echt richting het lichtwerk duwde, juist door het moederschap anders in te vullen dan rond het jaar 2000 gebruikelijk was. Ik voelde een sterke, innerlijke drang om fulltime moeder te zijn en het was Madelief zelf die me, door haar gevoeligheid, op het spoor zette van het natuurlijk ouderschap. Ik droeg haar bij me in doeken en ze sliep bij ons in bed. Zo kon ze zich in haar eigen tempo van ons losmaken en de wereld ontdekken vanuit een gevoel van geborgenheid. Er kwamen andere jonge kinderen op mijn pad van wie ik gastouder werd. Een van hen, Tibor, is nog altijd kind aan huis. Hij voelt als mijn tweede kind en is tot de dag van vandaag de beste vriend van Ravi, mijn zoon.

Doordat ik altijd thuis was, stond mijn deur open voor wie het nodig had of gewoon voor de gezelligheid. Terugkijkend kan ik zeggen dat vooral mensen in diepe rouwprocessen aan mijn keukentafel neerstreken. Ze werden letterlijk op mijn pad gezet, op het schoolplein of in de alternatieve speelgoedwinkel vlak bij ons huis waar ik graag met Madelief kwam voor cadeautjes of alleen maar voor een kletspraatje met de eigenaresse. Ik nam hen mee, bood hun mijn oor, eindeloos veel kopjes thee, een schouder om op te huielen en mijn vriendschap, werd een klein lichtje in hun duisternis tot ze op eigen kracht de zon weer zagen schijnen. Dan vervolgden ze hun weg, wat goed was.

Ik denk dat ik op een gegeven moment begon te verlangen naar een maatje, naar iemand die begreep wat ik kwam doen op aarde, die naast me zou willen staan om samen dit werk te doen. Ik ontdekte het bestaan van de term 'tweelingziel', en zielsverwanten verschenen in mijn leven om me te helpen mijn weg te vinden.

Na mijn scheiding eind 2012 ging ik aan de slag als wijkverpleegkundige en bleef ik toegetrokken worden naar mensen in rouw. Zo kwam Zev in mijn leven. Alleen is hij nooit, zoals de anderen, vertrokken toen hij weer op eigen kracht verder kon. Hij bleef, werd mijn beste vriend, mijn spiritueel maatje. Waar je mijn kinderen nieuwetijdskinderen kunt noemen, en ik zelf waarschijnlijk ook een vroeg en onbegrepen – want niemand kende die term in de jaren 70–nieuwetijdskind was, is hij typisch een man van de Nieuwe Tijd.

Hoewel hij ooit, zoals hij zelf zegt, leefde als een vervelende zakenman, is hij uitgegroeid tot een voorbeeld voor mannen die net als hij vanuit hun hart willen gaan leven, in contact met hun gevoel. Mannen die niet bang zijn voor hun diepe gevoelsleven en ernaar verlangen om hun mooiste zelf te worden, krachtig in hun kwetsbaarheid, om zo hun eigen bijdrage te leveren aan de komst van een Nieuwe Aarde.

Zijn ontwaken is zeven jaar geleden begonnen, toen zijn vrouw Aiyana overleed. De verscheurende pijn die hij toen voelde, en waarin hij zich zo moedig en vastberaden heeft ondergedompeld, is voor hem de poort geweest tot spirituele groei. Ik mocht daarin naast hem staan, zodat de energie die ik doorgeef zijn proces kon ondersteunen.

Ik moet denken aan mijn krachtdier, de gier. De gier verscheurt het vlees van overleden dieren of personen, en de sjamanen geloven dat hij daarmee de ziel van de overledene bevrijdt. Evenzo hebben Zevs diepe pijn en tranen hem gezuiverd van alles wat hij niet meer was of wilde zijn. Laagje voor laagje heeft hij afgepeld van zijn oude ik en van zijn ego, geïnspireerd als hij was door de dingen die ik hem vertelde en liet lezen over spirituele groei.

Op mijn opmerking dat ik hem hier en daar een klein zetje gegeven heb, zegt hij:

“Geen kleine zetjes! Je was mijn maatje, mijn coach, mijn wegwijzer, mijn trainer, mijn spiegel, mijn strafbank(je), de hengel die je uitgooide om me weer bij elkaar te rapen... Je leerde mij weer te leven, maar dan vanuit een ander oogpunt. Je liet me letterlijk ontwaken, gaf me huiswerk. Ik leerde, en werd beter, groeide...”

Nu ik deze woorden lees, realiseer ik mij meer en meer hoe de gier bij me past. Misschien ben ik wel als mijn krachtdier geweest, zoals ik hem mocht helpen om zijn ziel bloot te leggen en zichzelf opnieuw uit te vinden. Hij zegt:

“Het waren allemaal leermomenten. Het was het ontwaken van de nieuwe ik. En toch heel dicht bij mezelf mogen blijven... Sterker nog, méér mijzelf kunnen zijn! Eigenlijk ben ik niet eens een nieuwe ik geworden, maar de pure echte ik, die verpakt was door het leven...”

En nu dan... Hij is het maatje gebleken naar wie ik zo verlangde. Eindelijk hoef ik het niet meer alleen te doen. Hij overweldigt mij regelmatig met zijn enorme innerlijke kracht en met zijn niet te stuiten vastberadenheid om onze gedeelde missie – om mensen te helpen en de wereld een beetje mooier en lichter te kleuren – tot werkelijkheid te maken. Omdat we daar door onze voorouders toe geroepen zijn.

Dit boek is niet alleen een verhaal over een bijzondere liefde, maar beoogt jou als lezer tevens te inspireren om net als wij die vrouw of man van de Nieuwe Tijd te durven zijn. Dit boek is niet toevallig op je pad

gekomen. Het roept je op om te onderzoeken hoe jij, samen met ons en vele anderen, vanuit jouw unieke Zijn kunt helpen bouwen aan een mooie nieuwe samenleving. Vertrouw er maar op dat jouw antwoorden je stap voor stap zullen worden getoond. Stel je open voor de tekens die op je pad geplaatst worden, in citaten of artikelen, in muziek, of in de zachte stem van je intuïtie en van hen die je vanaf de andere kant begeleiden.

Weet dat je er niet alleen voor staat. We zijn met velen, en we reiken jou de hand via de woorden in dit boek.

Deel 1

Op reis met de voorouders

Rituelen

“Het is bijna tien uur, woensdagmorgen. Ik zet de waterkoker aan en pak twee grote glazen uit het kastje boven mijn hoofd. Al ontelbare keren heb ik hier zo in de keuken gestaan, onze groene thee haast ritueel voorbereidend. Een prettig verwachtingsvol gevoel nestelt zich tevreden in mijn onderbuik. Al zeven jaar is hij tenslotte mijn spiritueel maatje. Ergens in de loop van de tijd is hij ongemerkt ook mijn beste vriend geworden en diep, heel diep in mijn hart gekropen. Ik vertel hem alles, altijd en overal. Het is alsof WhatsApp speciaal voor ons werd ontworpen, we zijn dagelijks en doorlopend met elkaar in gesprek. Maar elkaar zien is nog veel fijner. En vandaag is ons gelukkig weer een paar uur samen gegund.

Ik breng de thee alvast naar boven, naar mijn behandelkamer die we ‘onze kamer’ zijn gaan noemen. Hier vinden onze mooiste spirituele gesprekken plaats en oefenen we met de energie. Nog niet zo lang geleden is daar de leiding door onze indianenvoorouders bijgekomen als vast onderdeel van onze ochtenden samen. Zij communiceren met ons via woorden en beelden, in de trance tijdens onze energetische behandelingen. En dat heeft iets in beweging gezet in ons gevoel. ‘Beste vrienden’ is vrij plotseling en totaal onverwacht een ontoereikende omschrijving van onze relatie geworden. Dit verwacht ons, want we hebben allebei een relatie. Die verwarring is ook wat me nu bezighoudt. Ik mag dit eigenlijk niet voelen. Kunnen we niet gewoon weer vrienden zijn?

Hij kan er elk moment zijn, laat zijn live locatie me weten. Ik steek een kaarsje aan en laat mijn energie de kamer in stromen. Ook dat zijn rituelen die de juiste sfeer scheppen voor onze zo dierbare ochtenden. Dan gaat de bel. Mijn hart maakt een sprongetje.

Zodra we elkaar zien, gebeurt er steevast iets. Ik kan het niet anders omschrijven dan dat onze energetische frequentie stijgt. Het is een heerlijk gevoel. Zo ook vandaag. Het ontspant ons op een diep niveau, het brengt ons terug bij wie we zijn. We zeggen het iedere keer weer tegen elkaar: “Meer hebben we niet nodig. Alleen maar samen zijn en de energie, de liefde tussen ons laten stromen.”

Dit is geen liefde die draait om verliefdheid of om lust. Het is een spirituele liefde die zich dagelijks verdiept en die een hoger doel dient. Zo voelen we dat ook echt, en het is wat de voorouders ons vertellen. We hebben een missie samen, een missie die we in een vorig leven voortijdig moesten afbreken. In dit leven mogen we opnieuw mensen helpen met onze liefde en met de energie die daaruit voortvloeit als instrument. Het verbinden wat we vandaag doen en wat we door de jaren heen al zo ontelbaar vaak gedaan hebben, is daarvoor essentieel. Het ondersteunt onze eigen groei en laat de helende energie die we doorgeven in kracht toenemen.

Verwarring of niet, dit is ons pad, ons lot, en onze weerstand ten spijt leidt dat pad maar één kant uit. Naar samen. Samen werken dan toch minimaal. Willen we op ons sterfbed niet het gevoel hebben dat we onze roeping gemist hebben, dan is nee zeggen geen optie. We beginnen langzaam te beseffen dat we hier op zielsniveau zelf voor hebben gekozen. Het is ons levensdoel. Maar samen leven, als geliefden misschien zelfs, daarvan kunnen we ons in de huidige situatie nog geen voorstelling maken.

Enigszins in gedachten verzonken tussen hoop en vrees drinken we onze warme thee, terwijl we ons afvragen wat de voorouders ons dit keer willen laten zien. Dit ritueel van samen theedrinken zal voor altijd verbonden zijn met deze ochtenden, en met ons pad dat ons misschien wel weg gaat leiden van alles wat ons vertrouwd is. En hoe moeilijk we ons dat op dit moment ook kunnen voorstellen, de overvloedig stromende liefde die onze harten letterlijk verwarmt, lokt ons, roept ons, richting drempels die we nog onwillig zijn te nemen.”

Zuiver

“Stap voor stap maar. Wees behoedzaam, stel je groei voorop.”

Dat is wat we steeds horen als we ons tijdens een meditatie tot onze gidsen en voorouders wenden.

Want waar we het over eens zijn, is dat zuiverheid voorop moet staan in alles wat we doen. Ik heb enige ervaring in het ontmoeten van zielsverwanten en weet dat er soms verwarrende gevoelens kunnen optreden. En ook dat die na verloop van tijd weer verdwijnen. Zielsverwanten komen niet zomaar in je leven. Ze dagen je uit om te groeien, houden je spiegels voor. Ze helpen je om je mooiste zelf te worden. En ja, ze geven je een liefde en herkenning die levens overstijgt en waar je behoorlijk van ondersteboven kunt raken.

Voor Zev is het zijn eerste ervaring met de ‘verwarrende bijwerkingen’ van zielsliefde, maar ook hij stelt zuiverheid voorop. Het is zo fijn dat we volledig en in alles op dezelfde lijn zitten. Dus spreken we af om de tijd te nemen om te ontdekken waar deze ervaring ons heen leidt. Voor alles willen we zuinig zijn op elkaar en op onze partners en thuisbasis. Daarom spreken we af dat, hoe groot het verlangen ook is, we hier niet in fysieke vorm uiting aan willen geven. Niet voordat we meer zicht hebben op de hogere bedoeling van deze totale en onverwachte omslag in ons gevoel. Dus we beperken ons in het fysieke tot de lange, warme knuffels die we gewend zijn elkaar te geven, en af en toe een gestolen kus. We ontdekken wel dat onze zielen zich niet houden aan aardse regeltjes. Onze zielen zijn liefde, en liefde wil verbinden. Dus in de energie versmelten we met regelmaat. Een zuiverder gevoel is er niet. Dit is wat liefde ten diepste is. Liefde is de essentie die alles wat leeft in de kern verbindt. Dit is waar het om draait, om terugkeer naar de eenheid. En we weten dat hierin tevens het doel van onze ontmoeting ligt. We accepteren dat het er is, hebben – op dit moment althans – geen last van schaamte of schuldgevoel.

Toch bekruipt ons af en toe een gevoel van twijfel, en stellen we elkaar kritische vragen. Want zouden we elkaar niet gewoon moeten loslaten als we echt zuiver willen zijn? Is het niet gewoon vreemdgaan wat we doen, al is het maar in gedachten? En inderdaad, je kunt er veel van vinden, en velen zouden ons veroordelen als ze het wisten. Toch is voor ons beiden zonneklaar dat loslaten onmogelijk is, en het verbreken van het contact een absolute *no go*. Zouden we dat doen, dan zouden we onszelf de groeikansen ontnemen. Bovendien rijmt het niet met alles wat de voorouders ons laten zien.

Dus kiezen we moedwillig, met vallen en opstaan, voor de moeilijke weg, en laten ons stapje voor stapje leiden.

Zev: "Je zit in mijn hoofd, in mijn lijf, overal. Ik raak er niet van in de war, maar ben wel in gedachten met je bezig. Daarnaast merk ik dat, nee wéét ik, dat onze verbinding zo uniek is dat ik die onder geen beding laat klappen. Onze band mag van mij niet stuk gaan en daar gaat vrijwel alles voor aan de kant. Hoe moet ik onze band noemen? Liefde??? Zielsliefde? Tweelingzielen? Geen idee, maar het is me heel dierbaar..."

Grote Rots en Witte Veer

"In vroeger tijden waren rotsen, rivieren en andere markeringen in het landschap een manier om de weg te vinden. Jij bent voor mij zo'n markering, een baken, in het landschap van mijn ziel. Ik kan altijd naar jou terugkeren als ik het even niet weet. Jouw liefde leidt me, draagt me, steunt me. Jij ziet wie ik ten diepste ben. Daarom past jouw naam zo goed bij je. En mijn god, wat ben ik bang om je te verliezen..."

Dit schreef ik hem de dag nadat we besloten ons verhaal op te tekenen in een boek. Die nacht werden aan mij onze indianennamen doorgegeven. We weten nog maar kort dat we samen hebben geleefd bij de indianen, bij de voorouders die ons begeleiden in dit proces. We hadden elkaar innig lief en werden op brute wijze uit elkaar gerukt omdat Grote Rots werd vermoord. Dat leven en dit leven zijn verweven op manieren die we nog maar net beginnen te ontdekken. Ook in dit boek lopen die levens soms door elkaar. Daarom zal ik onze indianennamen gebruiken wanneer we in verbinding staan met dat andere leven of met de voorouders die ons leiden.

Ons leven bij de indianen

Veel weten we er (nog) niet van, van dat andere leven. De voorouders laten ons alleen zien wat we nodig hebben voor ons groeiproces. Ook hier geldt, stapje voor stapje. Wel heb ik intense herbelevingen gehad van het